

svarer til det forsøgede Arbejde og Ansvar, som man lægger paa deres Skuldre. Vil man ikke dette, saa er det umuligt at fremme Postvæsenet paa den Maade, som man hidtil her i Salen har ønsket, at det skulde ske. Saaledes som Sagen staar, skal jeg ikke optage mere af det høie Thing's Tid, en Tid, som der vistnok vil være tilstrækkelig Anvendelse for til saa mange andre Sager, som foreligge. Naar Udvalgets Flertal ikke vil fravige det Standpunkt, hvorpaa det nu staar, saa ville yderligere Bestræbelser paa dette Omraade være unyttige.

Sable: Det høie Thing maa undskyldes, at jeg paa Grund af en Forkjælelse ikke er istand til at tale saa høit, som jeg kunde ønske. Jeg har allerede ved en tidligere Sags Behandling havt Leilighed til at fremhæve, at for denne Sags Vedkommende er der efter min Formening særegne Hensyn at tage, og uben at jeg paa nogen Maade vil bebrejde Flertallet eller Mindretallet, at det synes at have ringe Udsgt med denne Sags Fremme iaar, vil jeg strax fremhæve en eneste Hændsgjerning, der for mig maa tale tilstrækkelig, nemlig, at naar det gjælder om at give en noget større Procent, bør man give den nu fremfor at udsætte Loven for ikke at komme ud. Grunden er følgende: Naar det oplyses i Regjeringens Motiver, at Forretningerne ved Postvæsenet ere stegne, saaledes som de ere stegne fra 1870 til 1880, forekommer det mig, at man ikke blot tør paaregne en lignende Stigning, men at man efter alle Forhold maa paaregne en endnu stærkere Stigning i Tiden fra 1880 til 1890, og naar det er saaledes, gjælder efter min Formening den Sætning, som jeg tillod mig at fremhæve forrige Gang, at med det forsøgede Arbejde bør man billigtvis fra Statens Side ogsaa give en forøget Løn. Nu kan jeg rigtignok ikke som udenforstaaende rigtig fatte, hvorledes der kan være saa særdeles store Hindringer for Lovforslagets Fremme, naar det er rigtigt, som den ærede Ordfører for Mindretallet (Levermoes) har ubregnet, at der kun er mellem 8—10,000 Kr. Forskel mellem Flertallets Indstilling og Mindretallets Standpunkt. Naar Forskjellen kun er den, kan jeg overfor et Spørgsmaal som dette, der i allerhøjeste Grad berører Folkets Interesser, berører hver eneste Mand og Kvinde rundt omkring i Landet, ikke se, at der ikke skulde offres noget Mere ved en saadan Sag som denne, og jeg tør sige overfor det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds (B. Holm), som syntes at ville udtale en bestemt Formening om, at naar ikke det og det blev vedtaget, kom der ingen Postlov ud, at jeg har en modsat Mening nemlig den, at Lusten er saaledes, at der kommer en Postlov, det er nu min Mening om Situationen. Da jeg sidst havde Ordet ved en af disse Lønningsager, fremhævede jeg, at det for Postvæsenets Vedkommende — og

det fremhæver jeg endnu fremdeles — vilde være en rigtig god Opmuntring, naar der viste sig et betydeligt Overtid paa en saadan Konto, at da en Del af Overtidet blev lagt hen for at fordeles mellem Funktionærerne i Form af Lantideme. Da jeg fremsatte den Mening, hørte jeg den ærede Formand for Lønningsudvalget (Høgsbro) sige, at det viste, at jeg ikke havde nogen Forstand paa Lønningsager. Om jeg end ikke har den Forstand paa den Art Grundregler for Lønningsvæsenet, som har gjort sig gjældende, medens det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Høgsbro) har havt Sæde i dette Lønningsudvalg, saa tillader jeg mig dog at have et saadant Syn paa, hvad der betegner Fremfærd i Forretningstilværet, at jeg tror, at min Opfattelse er ligesaa tilsvarende som det ærede Medlems. Og jeg tør end yderligere sige, at, naar det ærede Medlem paaberaabte sig sin Stilling som Formand for Lønningsudvalget, saa vil jeg paaberaabe mig, at jeg er optraadt som Forfatter paa dette Omraade, og om det ærede Medlem end ikke har skænket mit Bidrag nogen synderlig Opmærksomhed, haaber jeg dog, at det i Længden skal staa sin Prøve. I det jeg har fremhævet, hvad jeg nu har udtalt, skal jeg ikke negte, at jeg dog skylder den ærede Ordfører for dette Forslag (Kauber) at erkjende følgende. Han maa ligesom jeg være ønsket om, at Postvæsenet maa nyde af den Günst fra Folkethingets Side, som det har Krav paa. Naar han ikke bestomindre har stillet sine Forslag og talt saaledes, som han har talt idag, maa jeg anerkjende, at der fra hans Standpunkt vistnok maa være Berettigelse til at komme frem med Forslagene, saaledes som de ere. Jeg har saamegen Tilltro til det ærede Medlems funde Sands og i det Hele taget til hans Omhu og Nøagtighed til at gennemgaa den Slags Spørgsmaal, at jeg ikke tvivler om, at han har den Overbevisning, at det, han er fremkommen med, er det rigtige. Men — saaledes som den høitærede Minister nys oplyste — hvad kan det nytte disse Mænd, som ikke fra det ene Zemaar til det andet, men fra det ene Aar til det andet se deres Arbejde stige ganske overordentligt, at de faae Udsgt til Lønningsforbedring gennem Alderstillaag, som de maaste albrig faae? Det forekommer mig kun at være Behageligheder, som staa paa Papiret, men som de ikke kunne leve af. Lige overfor den ærede Ordfører for Mindretallet skal jeg tillade mig at sige, at han jo holdt et særdeles smukt anlagt Foredrag, der jo nu som altib var en Glæde at høre paa fra Formens Side; men naar man staar overfor en saadan Institution som Postvæsenet, der paa en ganske særegen Maade har Krav paa Folkethingets Omhu, kunde jeg nok ønske, at det ærede Mindretal ikke havde indskrænket sig til visse Forhøielser paa et og andet Punkt, men at de Herrer havde viist, at de ogsaa i den Henseende